

Sygn. akt IV CSK 173/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w N.
przeciwko A. R. i R. R.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża pozwanych kosztami postępowania**
kasacyjnego poniesionymi przez stronę powodową.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwani, R. i A. małż. R., złożyli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 października 2013 r., którym Sąd Apelacyjny, na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 kwietnia 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok i uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda umowę darowizny zawartą w dniu 6 lutego 2007 r., na podstawie której K. R. darował rodzicom, R. i A. małż. R., przysługujący mu udział we własności bliżej opisanej nieruchomości, dla ochrony wierzytelności potwierdzonych wskazaną w sentencji decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego. Powołując się na podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Twierdzili, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii, czy istnienie zobowiązania podatkowego w rozumieniu art. 21 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (jedn. tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 749 ze zm. - dalej: „Ord. pod.”), które nie zostało

skonkretyzowane decyzją podatkową, stanowi - w dacie dokonywania przez dłużnika czynności zaskarżonej skargą pauliańską – wiarygodność istniejącą, czy też zobowiązanie podatkowe powstaje dopiero z momentem skonkretyzowania go w decyzji administracyjnej. Skarżący podnieśli też, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, co wynika z uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczyli argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W przepisie tym chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Art. 21 § 1 pkt 1 Ord. pod. stanowi, że zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie takiego zobowiązania. Skarżący ograniczyli się do wyrażenia wątpliwości, czy na gruncie powołanego przepisu można przyjąć, że zobowiązanie podatkowe powstaje dopiero z chwilą skonkretyzowania go w decyzji. Nie przytoczyli przy tym argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen ani nie odnieśli się do rozważań Sądu Apelacyjnego dotyczących wymagalności zobowiązania podatkowego z tytułu podatku przewidzianego w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 ze zm.; obecnie: Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.). Skarżący nie wykazali więc przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazali, odwołali się bowiem do argumentacji wspierającej przytoczone podstawy kasacyjne, co nie jest wystarczające.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzą wskazane przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. nie obciążył pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego z uwagi na ich trudną sytuację życiową.